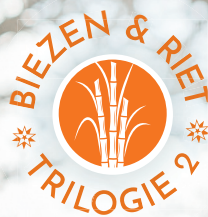

GERDA VAN WAGENINGEN

Roman

FRANNIES FAMILIE

Frannie weet altijd precies wat ze wil. Maar als de wensen van haar familie ingaan tegen haar eigen geluk, staat ze voor een lastige keuze.

Hoofdstuk 1

‘Geen denken aan!’

Franciska Visser, gewoonlijk altijd Frannie genoemd, zette zich schrap en keek geschokt naar het verbeterde gezicht van haar vader Harm.

‘Wat nu, geen denken aan! Je doet wat ik zeg! Begrepen?’ briepte hij met een vastberaden trek om zijn mond.

Frannie huiverde. Ze deed haar uiterste best om niet te laten merken dat ze bang was. Haar hart bonkte echter zo hard dat ze bijna geen lucht meer kreeg. Ze haalde snel adem, werd er zelfs een beetje draaiërig van, maar toch kneep ze haar lippen op elkaar en probeerde ze haar vader niet al te smekend, maar eerder vastbesloten aan te kijken. ‘Geen denken aan dat ik ga trouwen met Karel Hoogsteder,’ hield ze vol, al bibberde haar stem deze keer wel een beetje. ‘Waarom moet ik in vredesnaam met die man trouwen? Ik ken hem nauwelijks! Hij komt hier zo nu en dan langs om u te spreken. En hij woont zo ver weg, helemaal in Genemuiden. Wat heb ik daar te zoeken? Waarom moet ik van u trouwen met die man en dan ontzettend ver weg gaan wonen, zodat ik jullie en alle mensen hier bijna nooit meer kan zien? Waarom? Dat wil ik niet! Echt niet!’

Harm Visser, een boer in Puttershoek die meerdere biesakkers, rietvelden en wilgengorzen pachtte en daardoor veel arbeiders werk verschafte in de seizoenen dat er daar gewerkt moest worden, keek nog steeds kwaad. Hij was immers gewend altijd zijn zin door te drijven! Hij was een succesvolle boer. Zijn zaken gingen goed, al was dat in de afgelopen paar jaren wel ietsje minder geworden, nu niet alleen het hele land, maar bijna heel de wereld in een crisis was komen te verkeren.

Zes jaar geleden, in 1929, op een dag in oktober die sindsdien de Zwarte Donderdag werd genoemd, was er ergens in Amerika een beurscrisis geweest en de gevolgen daarvan hadden zich inmiddels als een olievlek over de hele wereld uitgebreid. Nog steeds ondervonden ze daar ook in dit land heel veel hinder van. Hij dus ook. Karel Hoogsteder eveneens. Maar samen zouden ze een grotere macht kunnen vormen in hun wereld, die van de biezen en het riet. Karel had hem daar onlangs met veel omhaal van woorden op gewezen, en hem daarna ronduit gevraagd of hij Frannie het hof mocht maken. Een huwelijk was immers in hun beider voordeel? En dat voordeel besefte Harm Visser terdege. Hij had er daarom meteen oren naar gehad. Het was de beste manier om hun belangen met elkaar te verstrengelen, zodat ze er allebei beter van zouden worden. Een geschikt huwelijk was daartoe dus de beste manier, en Frannie had immers de leeftijd bereikt. Ze was tweeëntwintig. Tot voor kort had hij haar kieskeurigheid als het op een huwelijk aankwam wel amusant gevonden, nu ergerde hij zich mateloos om de doodeenvoudige reden dat ze hem zijn zin niet wilde geven. Hoogsteder was weliswaar een tiental jaren ouder dan zijn Frannie, maar Harm had maar één dochter. Zijn andere optie was zijn zuster Annie, die altijd ongehuwd was gebleven en die het huishouden hier deed sinds zijn vrouw Amelie was overleden, alweer bijna vijftien jaar geleden. Maar zij was te oud voor Karel, en Annie zou hem alleen maar uitlachen als hij haar welk huwelijk dan ook wilde voorstellen. Karel wilde een jonge, vruchtbare vrouw om zelf een gezin mee te kunnen stichten. Ook hij wilde een opvolger voor zijn bedrijf. Daar was hij meer dan duidelijk over geweest.

Harm keek zijn opstandige dochter nog steeds met een verbeterden trek aan. Zijn mond was een smalle streep geworden. Frannie huiverde. Ze had haar vader nog nooit zo verbeterden zien kijken, en dat vergrootte haar angst. Maar dat was niet het enige. Het ging uiteindelijk wel om haar leven, haar toekomst. Ze wilde hier niet

weg, zeker niet voorgoed. En als er getrouwd moest worden, wilde ze van haar man houden. Niet minder!

Harm wilde niet toegeven. Hij sloeg hard met zijn vuist op tafel. ‘En toch ga je met Hoogsteder trouwen! De familie is belangrijker dan jij met je eigenwijze en zelfzuchtige jongemeisjeskuren!’ Hij schreeuwde het bijna. Frannie dook even in elkaar, maar rechtte toch weer haar rug. Haar hart bonkte opnieuw in haar keel. Haar vader was blijkbaar vastbesloten. Wel, dan wist ze meteen van wie ze die eigenschap had!

Harm was zwaar teleurgesteld dat zijn dochter de afgelopen tijd keer op keer een toenaderingspoging van Karel Hoogsteder had proberen te ontlopen. Daarom was op zijn aandringen de druk vergroot. En nu stond hij hier hijgend van boosheid tegen zijn dochter te schreeuwen en zij reageerde alleen maar door eveneens haar hakken in het zand te zetten.

Bij de deur klonk een duidelijk hoorbare kuch. Het was zijn zuster Annie. ‘Julie schreeuwen zo hard dat het in het halve dorp te horen moet zijn,’ klonk haar stem kalm. ‘Stop daarmee, allebei. Harm, als je wilt dat Frannie trouwt, is dit juist de manier om te voorkomen dat dit gebeurt. Denk aan Amelie! Zij was lief en zacht en zou hier afschuw van hebben gehad. En Frannie, wil je soms net als ik overschieten en later bij je broer het huishouden gaan doen? De meeste aanbidders die we hier in de afgelopen drie jaar hebben gezien, hadden meer hun eigen portemonnee in het oog dan jouw lieflijke blonde haren. Ziezo! En nu ophouden, allebei. Zeg Hoogsteder dat je dochter er nog over na moet denken, Harm, en Frannie, doe dat en onthoud wat ik net heb gezegd.’

De oudere man schraapte zijn keel en deed zichtbaar moeite om zijn boosheid verder te bedwingen. Zo vaak gebeurde het immers niet in zijn leven dat iemand hem tegensprak en al helemaal geen vrouw!

Hij moest er daarom de grootste moeite voor doen weer rustig te lijken en schraapte omstandig zijn keel. ‘Annie heeft gelijk. Je

moet goed nadenken. De vrijers staan niet voor je in de rij en als ze dat wel doen, denken ze er stuk voor stuk beter van te worden. Karel Hoogsteder is daarop echt geen uitzondering.’

Frannie slikte een paar keer en voelde zich ten diepste gekwetst. Ze was nog jong geweest, pas acht of negen jaar, toen haar moeder overleed. Haar moeder had diabetes gehad en toen ze overleed gingen net de eerste geruchten dat er een levensreddend geneesmiddel was ontdekt. Het middel maakte het weliswaar niet mogelijk om van de ziekte te genezen, maar zorgde er wel voor dat mensen er niet langer aan hoefden te sterven. Insuline heette dat middel, wist ze inmiddels. Een nicht van haar moeder had de ziekte een paar jaar later ook gekregen en leefde nog steeds. De wijkzuster kwam twee keer per dag bij haar langs om haar de levensreddende insuline met een injectie in de bovenbenen toe te dienen. Ze had het weleens gezien. Ze herinnerde zich soms met afgrijzen de blauwe gespikkelde benen van die achternacht, aangetast door de levensreddende en dus noodzakelijke injecties, en dat elke dag twee keer.

Ze haalde diep adem en dwong zich haar vader in de ogen te kijken. Harde ogen. Zoals zo vaak vroeg ze zich af of hij wel van haar hield. ‘Tante Annie heeft gelijk, vader. We moeten er allebei nog maar eens goed over nadenken,’ verzuchtte ze.

De stem van de oudere man klonk een stuk kalmer, terwijl hij van de mooie kamer van de boerderij naar de grote keuken liep zodat Annie hem een kom koffie in kon schenken. ‘Besef je eigenlijk wel wat een verdriet je mij doet door te weigeren een fantastisch goed huwelijk aan te gaan met een keurige jongeman, die net als onze familie in de biezen- en rietcultuur zit? Wat kunnen we een prachtig en groot bedrijf met elkaar zijn, als jij met Karel trouwt!’

‘Ja vader, dat weet ik,’ antwoordde ze inmiddels ook een stuk kalmer, maar vanbinnen nog steeds vastbesloten dat dit door haar vader zo gewenste huwelijk er nooit zou komen. ‘En ik weet zeker dat de man in kwestie dat ook heel goed weet.’

Ja, daar was ze heel erg zeker van, dacht ze verdrietig. Een halfuur later, toen ze de koffie op hadden gedronken, was haar vader tot haar opluchting weer naar buiten gegaan. Tante Annie zei er verder niets over, maar ze wilde ook haar tante even niet zien. Frannie vluchtte naar haar zolderkamertje, deed de deur ervan dicht, schoof voor de zekerheid een stoel onder de deurkruk en ging op bed zitten, terwijl de tranen zich niet langer tegen lieten houden. Ze voelde zichzelf op dat moment niet veel meer dan koopwaar. En ze kon van haar vader vinden wat ze wilde, maar een handige koopman was hij zeker, een gewiekste boer eveneens. Geld en goed waren echter veel te belangrijk voor hem. Hij betaalde zijn personeel goed, al verwachtte hij ook daarvoor in ruil dat ze zo hard werkten als ze maar konden. Hij was eerlijk, dat zeker. Binnenkort zouden de rietakkers weer gebloot moeten worden.

Haar tranen stopten tot haar ergernis niet met vallen. Ze dacht aan wat haar vader allemaal eerder had gezegd. Genemuiden was net zo bekend om zijn biezen en riet als hun eigen dorp Puttershoek. Hoogsteder was een goede ondernemer in de ogen van haar vader. Hij ging regelmatig op reis om zelf zijn biezen of riet te verkopen, in plaats van dat gewoon op de beurs te doen. Hij was zeker een handig zakenman. Haar vader zou van het samenwerken duidelijk profiteren. Dus het was voor haar vader en later ook haar broer een goede zaak als zij met die man zou trouwen. Dat besepte ze. Maar die akelige koude ogen van Hoogsteder... En zijn leeftijd, hij was wel tien jaar ouder. Als hij haar per ongeluk een keertje aanraakte, wat soms gebeurde, huiverde ze van afschuw.

Op zich hoefde de afstand in deze tijden natuurlijk geen breekpunt meer te zijn.

Ja, ze zou wat verder van haar geboorteplaats af gaan wonen, maar tegenwoordig waren er spoorwegen, en er reden bussen naast treinen en stoomtrams. Het was heel goed mogelijk nog twee of drie keer per jaar terug naar hier te komen. Door dat huwelijk ging ze echt niet naar het einde van de wereld.

Eindelijk kwam ze weer tot rust en langzamerhand besepte ze dat ze toch haar vader, tante Annie en haar broer weer onder ogen moest komen. Alle drie zouden ze achter dat huwelijk staan. Alleen zichzelf niet. Ze haalde een paar keer diep adem. En besloot toen dat het voor de komende dagen het beste zou zijn om alles maar een beetje te ontwijken en ondertussen goed na te denken over wat ze dan zelf wilde. Ze droogde haar tranen en ineens brak er een glimlach door. Dat wist ze immers heel goed! Dat wist ze heel erg zeker. En ze dacht met verlangen in haar hart aan een paar ogen die ze 's nachts in haar dromen zo vaak zag. De ogen van Gijs. Gijs de Rover. Maar ze deed er heel verstandig aan daar voorlopig helemaal niets over te zeggen, tegen niemand.

Haar broer Hendrik had die avond bij het avondbrood het grootste woord. 'Ik heb gehoord dat Jan Slik van het Weverseinde naar Amerika wil met zijn hele gezin.' Hij lachte hardop. 'Dat is dan de zoveelste gelukszoeker van hier die denkt dat daar de bomen tot aan de hemel groeien.'

Frannie veerde op. Nu moest ze extra voorzichtig zijn, besepte ze. 'Hoe is hij daarbij gekomen? Is Gijs de Rover soms weer thuis geweest?'

'Ja, die kerel stuurt de mensen maar wat graag over de grote plas heen,' grinnikte Hendrik onbekommerd. Deze dorpsgenoot en oudste zoon van de gemeentesecretaris had al vroeg een leerhoofd gehad en had zelfs de hbs bezocht. Daar hadden sommige mensen ronduit schande van gesproken. Gewone mensen moesten zoiets niet willen, vond menigeen. Kennelijk had gemeentesecretaris Gerrit de Rover het wat te hoog in zijn bol gekregen. Zo werd wel gezegd.

Frannie hoopte dat ze niet bloosde nu de naam van Gijs was genoemd. Ze vond Gijs stilletjes al lang heel erg leuk, al was hem dat kennelijk nog nooit opgevallen. Maar ze zagen hem hier maar weinig, vooral het laatste jaar. De man van wie ze zo onder de

indruk was, werkte sinds een jaar in Rotterdam bij de Holland-Amerika Lijn, de maatschappij die zoveel mensen naar de andere kant van de grote plas bracht, allen met de hoop daar werk en meer welvaart te vinden dan hier, de hoop om daar een nieuw leven op te bouwen. Soms hoorde je daar grote succesverhalen van. Anderen kwamen na een paar jaar weer met hangende pootjes terug, vol verhalen over strijd en onrecht daarginds.

‘Laat Amerika maar zitten,’ zuchtte haar vader gepikeerd. ‘Jan Slik weet niet waar hij aan begint. Elke armoedzaaier van hier denkt daar stinkend rijk te kunnen worden.’ De toon in zijn stem klonk neerbuigend.

Frannie zweeg wijselijk, maar dacht eraan dat ze vandaag of uiterlijk morgen even bij Gonda langs wilde gaan. Gijs was de broer van haar vriendin. Gonda was typiste geworden en werkte op het gemeentehuis, net als haar vader. Soms was ze een beetje jaloers op Gonda, want zij had nooit een andere keuze gehad dan hier te moeten helpen, en tante Annie was lang niet altijd de gemakkelijkste om mee samen te werken.

Ze wist niet hoe snel ze na het eten en het onvermijdelijke afwassen daarna, naar buiten moest glippen om de boerderij aan het Zandpad, beneden aan de rivierdijk in Puttershoek, te ontvluchten. De dijk kende meerdere trappen met een leuning naar boven. Als ze langs de huizen daarboven, het Weverseinde, liep, van de dorpskern vandaan en langs de suikerfabriek tot zelfs voorbij de mooiste boerderij van het dorp, de Rustenburg, kon ze onbelemmerd over het water van de rivier kijken. Van dat water werd ze altijd rustig. Nu liep ze de andere kant op, naar de haven van het dorp, en haalde daar diep adem. Het was hier altijd druk, zelfs nu, maar ze wilde even ruimte om zich heen voelen. Ze liep aan de westkant langs de haven, tot net voorbij het laatste huis. Daar stond ze stil en liet ze alles op haar inwerken. Ze keek naar de schepen. Motorschepen die vracht helemaal uit het Duitse Roergebied haalden. Je zag hier steeds meer motorschepen, maar zeilsche-

pen waren er ook nog genoeg. Zeilschepen konden veel minder vracht vervoeren, daarin woonden soms hele gezinnen in een veel te kleine ruimte. De grotere schepen hadden een roef en meestal ook een vooronder voor de knecht en zijn gezin. Ze huiverde, want het was een kille avond in het koele vroege voorjaar. De lucht was betrokken geraakt en er werd veel regen verwacht.

Na een poosje raakte ze het laatste restje van haar angst en boosheid kwijt. Het was later geworden dan verwacht, de kerkklok even verderop sloeg acht slagen. Gonda moest maar even wachten, ze moest hoognodig terug om tante Annie te helpen met de avondkoffie en verstelwerk. Over een uur zou het alweer bedtijd zijn. Het was al bijna donker geworden zonder dat ze het had gemerkt.

Weer binnen keek haar tante haar onderzoekend aan. Haar vader en broer waren blijkbaar nog in de stallen. ‘Wat was dat nu allemaal vanmiddag?’ vroeg haar tante schijnbaar langs haar neus weg.

Frannie schokschouderde. Ze zette de waterketel midden op het fornuis om verse koffie te gaan maken. Inmiddels was ze weer wat tot bedaren gekomen. ‘U heeft het al gehoord. Vader wil dat ik ga trouwen, maar ik ken die man nauwelijks, dus ik wil het niet. Het meningsverschil liep hoog op,’ klonk het behoorlijk kalmer dan ze zich voelde.

Tante Annie vroeg niet verder, maar schoof even later, toen Frannie twee dampende kommen koffie voor hen had neergezet, twee paar sokken met grote gaten naar haar toe. ‘Je vader wil inderdaad graag dat je met Hoogsteder trouwt.’

Ze knikte woordeloos.

De oudere vrouw ging schijnbaar kalm verder met stoppen. ‘Ik had al wel begrepen dat de jongeman een oogje op je had. En hij heeft je vader om toestemming gevraagd om er werk van te mogen maken. Alles heel netjes zoals het hoort.’

‘Lieve help, tante, we leven toch niet meer in de vorige eeuw?’ vroeg Frannie gefrustreerd.

Tante Annie lachte een tikje aarzelend. ‘In mijn jonge jaren luisterden kinderen inderdaad doorgaans naar wat ze werd opgedragen. Ook als dat om een huwelijk ging. Maar nu is dat langzamerhand anders geworden. Dat vergeet Harm misschien wat te makkelijk.’

Frannie aarzelde met de stopnaald in haar handen en nam haar tante onderzoekend op. ‘Moest hij ook van opa met moe trouwen?’

‘Hij wilde het zelf,’ grinnikte Annie. ‘Je moeder was het mooiste meisje van het dorp. Niet van hier, ze kwam van ’s Gravendeel.’

‘Maar ze was wel een boerendochter.’

Annie knikte. ‘Haar vader was vlasser en dat is toch wat anders dan biezen, riet en wilgengorzen.’

Frannie zuchtte. ‘Misschien vond opa dat ook wel minder geslaagd.’

‘Mijn moeder, jouw grootmoeder dus, was een prachtige vrouw. Ze droeg haar hele leven klederdracht. Mutsen met prachtige brede randen van kant. Je zou...’

‘Mij niet gezien, tante.’

‘Laat je handen eens wapperen, meisje. Roep Hendrik en je vader binnen. Ze willen vast graag koffie. Praten kun je als de beste, maar je handen hoeven er niet van stil te blijven liggen!’

Ze legde de stopkous zuchtend neer en zei dat ze hen ging roepen.

Gonda de Rover keek Frannie grijnzend aan.

Het was zaterdagmiddag. Gonda had ’s morgens op het gemeentehuis gewerkt, waar ze als jongste bediende en typiste werkte. Frannie was klaar met haar gebruikelijke zaterdagochtendkarweitjes. Het grind op het erf was aangeharkt en de ramen gewassen, zodat alles er voor de zondag schoon en netjes uitzag.

De twee waren even oud en al vanaf hun schooltijd bevriend. Alleen was de goedlachse blonde Gonda altijd erg populair geweest op school en de veel stillere en meer teruggetrokken Frannie

was nooit bij iemand opgevallen. Ze was toen ze net op school zaten een keertje gepest en daardoor in huilen uitgebarsten. Toen had Gonda het voor haar opgenomen en vanaf die tijd waren de twee dikke vriendinnen.

Frannie vroeg zich in stilte af wanneer Gonda's oudste broer Gijs weer thuis zou komen, maar ze zou liever het puntje van haar tong afbijten dan daar ronduit naar vragen.

Geert, de broer tussen Gijs en Gonda als hekkensluiter in, geeuwde hartgrondig. 'Ze zijn van de week in het riet begonnen,' legde Gonda ten overvloede uit. 'De nieuwe rietakkers moesten gebloot worden. Ga slapen, Geert. Dat is beter dan de bloemetjes buiten te gaan zetten in de kroeg en er je halve weekloon in je keel te laten verdwijnen, om daarna hier thuis de boel op stellen te zetten.' Haar broer vertrok zijn mond, haalde zijn schouders op, maar verdween inderdaad naar boven. 'Onze Geert is het probleemkind hier in huis,' zuchtte Gonda ineens aangeslagen. 'Precies mijn oom Govert in zijn jonge jaren, zegt mijn vader. En die is nu een wrak. Te veel gewerkt en gedronken, zijn lichaam is kapot. In de zomer schoffelt hij op de begraafplaats en in de winter als er niets te schoffelen valt, leeft hij van de steun.' Er kwam een diepe zucht. 'Maar daar hadden we het niet over! Ik moet je vertellen dat je broer een blauwtje heeft gelopen.' Ze lachte alweer.

'Bij wie?' grinnikte Frannie. 'Ik wist helemaal niet dat Hendrik op vrijersvoeten was.' Het ontging haar niet dat Gonda ongemakkelijk keek, maar vanzelfsprekend liet ze dat niet merken. Haar broer had weliswaar een open oog voor vrouwelijk schoon, maar dan hoofzakelijk toch voor Gonda zelf en die moest immers niets van hem hebben?

'Bij mij,' zuchtte Gonda gelaten.

'Vader zou blij zijn als hij een meisje kreeg,' haastte Frannie zich. 'Was jij dat maar! Helaas. Mijn vader wil overigens wel dat ik ga trouwen.'

'Wat?' De lach verdween weer van Gonda's gezicht. 'Met wie?'

‘Karel Hoogsteder.’

‘En wie mag dat dan wel zijn?’

‘Een biezenboer helemaal uit Genemuiden. Mijn vader en die Karel zien het helemaal zitten, dan kunnen hun bedrijven gaan samenwerken en kunnen ze dus meer winst maken. We hebben in het riet een paar mindere jaren achter de rug, maar nu, mede door de inpolderingen, komt er weer meer vraag naar riet, vooral naar rietmatten voor de versteviging van de dijken. Daardoor gaan de zaken voor hen beiden gelukkig weer een stuk beter.’ Ze slaakte een zucht. ‘Maar ik wil het niet, Gonnie.’

‘Wat is het voor een man?’ De ander was duidelijk nieuwsgierig.

‘Hij heeft van die akelige koude ogen, hij is een beetje een patser. Mooi horloge, deftige kleren. Hij laat graag zien dat anderen voor hem werken, maar dat hij zelf zijn handen niet vuilmaakt.’

‘Je vader mag hem dus graag?’

‘Dat is waar,’ knikte Frannie. ‘Maar ik geef echt niet toe.’

Boven hoorden ze Geert hoesten. Hij sliep dus nog niet.

Geert de Rover werkte voor haar vader, zoals zijn oom Govert dat vroeger ook deed en de broers van Gonda’s moeder Sija eveneens. Biezen en riet. Mannen die daar hun brood verdienden moesten ontzettend hard werken en misschien in het riet nog wel meer dan in de biezen. Biezen werden gesneden vanaf eind april tot ongeveer begin juli, maar werken in het riet gebeurde in de koude wintermaanden en dan waren de weersomstandigheden maar al te vaak bar en boos.

‘Die Karel is dus niet van hier,’ peinsde Gonda voor zich uit.

‘Die woont zoals gezegd helemaal in Genemuiden. Daar zijn biezen en riet eigenlijk net zo belangrijk als hier in ons dorp. Stel je voor, Gonda, dan zou ik zo ver weg wonen, en dat zou al erg genoeg zijn als je van de man in kwestie hield. Maar hij... hij bezorgt me de koude rillingen van afschuw, en als ik eerlijk ben, ben ik bang geworden.’

‘Bang dat je vader zijn zin doordrijft?’

Frannie knikte met hangende schouders. ‘Daar is hij erg goed in, dat weet je. Hij vindt gewoon dat ik moet doen wat hij zegt en anders niet. Maar dat doe ik niet. We leven niet meer in de vorige eeuw, toen wij vrouwen alles maar moesten slikken wat er voor ons werd besloten.’ Ze rechtte haar rug en kneep haar lippen vastberaden samen. ‘Het zal gedoe geven de komende tijd, maar ik ben vastbesloten! Met Karel Hoogsteder ga ik zeker niet naar het altaar.’

Gonda keek een beetje bezorgd, maar zweeg.

Zal Frannie kiezen voor een verstandig of een liefdevol huwelijk?

In de crisisjaren na de beurskrach is het werk in de biezen en het riet in Puttershoek nog belangrijker, vooral voor Frannies vader Harm. Hij heeft samen met zijn vriend Karel redelijk wat grondgebied, waardoor zij veel werkgelegenheid kunnen bieden. Een hechtere samenwerking zou hen allebei goed passen, dus als Karel voorstelt om met Frannie te trouwen, vindt Harm dat een uitstekend plan. Maar daarbij vergeet hij even hoe koppig zijn dochter is. En Frannie? Die ziet dat huwelijk helemaal niet zitten!

Gerda van Wageningen is de bekendste auteur van Nederlandse familie- en historische streekromans. In dit tweede deel van de Biezen en Riet-trilogie volgen we Frannie, die duidelijk weet wat ze wil en wat niet. Een boek vol spanning en liefde.

Lees ook in deze serie:

ISBN 978 90 2054 639 2 NUR 344

9 789020 546392

www.romanserie.nl

Z&K